

VIREOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA VERITAT

per M. CAMPS

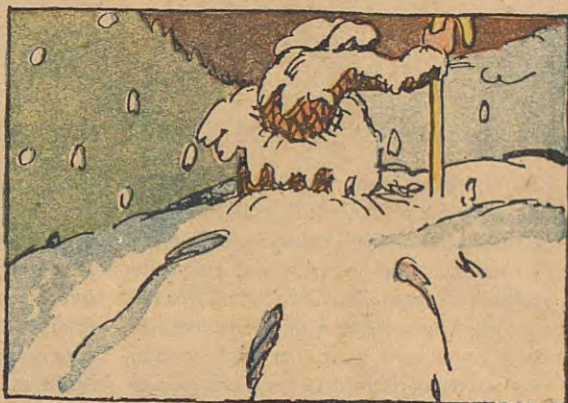
Un noi poc acostumat a nevades va anar d'excursió al Montseny i de sobte es posà a nevar i corregué a amagar-se a una caseta que divisà.

— Neva una barbaritat nois! digué a dos excursionistes. Un dels tals per dar-se to digué: — Això no és res.

— Fa poc que vaig anar a un poble que s'havia de caminar amb xancos pel gruix de neu.

— Doncs jo — digué el segon — vaig estar dormint en una casa dos dies amb dues nits perquè la neu arribà al sostre, privant la claror del dia, vaig tenir de fugir per la xemeia.

— El que vostès em conten — replicà el xicot empipat — són un parell de mentides, però jo en canvi els diré una veritat. A Barcelona va nevar tant que la neu va arribar fins al dit de Co'om.

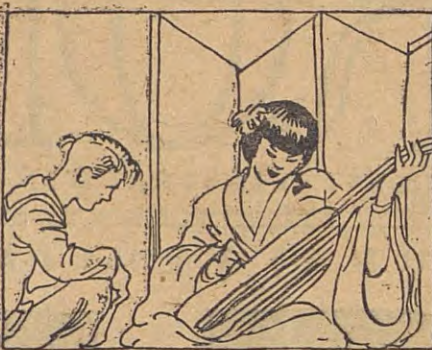
Els dos mentiders protestaren i no s'ho cregueren, però el xicot tenia raó.

Un viatge a Orient

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

cia i del qual mai prescindien els japonesos, arròs bullit. Per damunt l'arròs una salsa negra de peix i amb dos bastonets en lloc de culleres se l'havia d'empassar.

El pobre... no tenia pas gana i la mena de menjar no eren a propòsit per estimular-la-hi: ell volia retrobar

el padri Si Xos-ki-nam no hagués pensat en retenir-lo, prou l'hauria trobat, que el japonès ja comprenia que el petit estranger s'havia perdut i per la indumentària que duia, en portar lo al port li hauria estat fàcil retrobar la embarcació de què provenia. Per eixorvir-lo, Ku-si-ka es posà a tocar una

mena de guitarra, i entonà una enso-pida cançó que semblava un cant de cigales al lluny... El petit mariner estava molt amoinat i si bé agraïa tanta sol·licitud, els hauria enviat a passeig a tots amb les seves cançons insípides.

I vingué la nit i tots es disposaren a dormir dessota unes glasses de color.

El nostre amigueta no tingué més remei que fer el mateix. I així, després d'un dia en vingué un altre, i de mica en mica... s'anà acostumant a aquella nova vida exòtica. S'acostumà també a aquell llenguatge que poc a poc anà comprenent, i quan els seus vestits s'anaren atrotinant varen ésser sub-

stituïts pels típics del país, de manera que després d'un parell d'anys d'estar a casa Xos-ki-nam, el nostre catalanet era una mena de petit japonès que havia pres per xinesos a aquella nombrosa família, car els havia estat ensenyant el català pensant ells estar aprenent l'anglès! Quan ja Xos-ki-nam

es creia parlar l'anglès tan bé com en Charlot, un dia s'apropà a un oficial de marina americana i li féu algunes preguntes. L'oficial restà tan fresc com si sentís ploure i li digué quatre paraules en autèntic anglès que Xos-ki-nam ni remotament descifrà. Esverat

pel seu fracàs anà a l'encontre de... per tal de fer-li aclarir el cas. En... veié la cosa mal parada tement que era imminent que es descobrís la facècia i s'excusà dient que segurament l'oficial li havia vo'gut jugar una mala passada fent veure que no l'entenia.

Però interiorment pensà que havia arribat el moment de fer-se fonedis, abans de tastar la còlera de Xos-ki-nam. Coneixedor ja dels usos i llengua del país es cregué ja capaç de sortir d'embolics i lograr inclús tornar a terra de cristians. Una nit aprofitant un mo-

ment que Xos-ki-nam roncava a tot gas, sortí sigilosament de la casa i traspasant el diminut jardí es plantà al carrer. Alguns transeünts noctàmbuls passaven amb vistosos fanals de paper, i ell il·luminant també el seu camí amb el corresponent fanal se

(Continuarà)

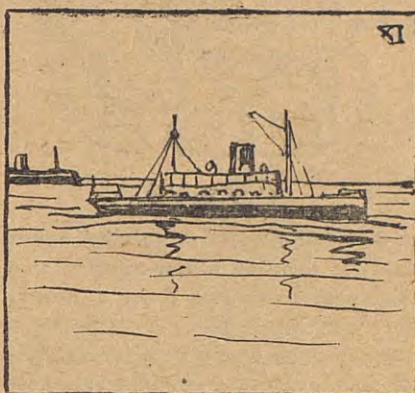
ESTAVA ESCRIT!

Dibuixos d'En CORNET

I el Fat (amb majúscula) o *Kismet*, que diuen els mussulmans, volgué que, de tan amics que eren en Pierre d'Os i en Matatot, decidissin dormir a la mateixa cabina, i volgué també que el dia del desembarc a Alexandria, en demanar en Matatot la caixa i donar

Acabament

el número de sa cabina, li pugessin la del savi i aquest la del caçador.

S'embarcaren en dos vaixell diferents perquè en Matatot venia directament a Barcelona; mentre que el professor volia passar abans per Londres

per En GUILLEM D'OLORÓ

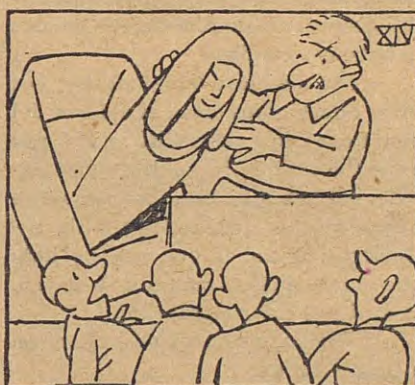
a presentar la mòmia a la Societat d'Estudis Egipcians.

En arribar a Barcelona en Matatot fou rebut amb gran entusiasme pels seus amics, i la caixa que contenia el suposat lleó fou objecte de grans mostres de curiositat. En Matatot els pro-

meté que aquell vespre, al Cercle, obriria la caixa i donaria un petit relat de com fou la cacera.

A l'hora indicada, la sala estava plena. En Matatot començà la seva disertació seguida pel públic amb interès creixent: «Veureu que estàvem

en mig del desert, a la nit, quan veiem venir un *bulto* negre. No gosàvem ni respirar... El bulto s'apropava. Jo apunto, faig foc... i el vaig deixar sec!»

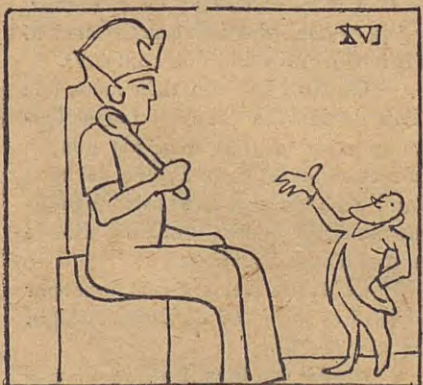
En dir això destapà la caixa i amb

estupor general en sortí la mòmia falsificada.

«Ma-noi, que sec que el vas deixar! — exclamà un faceciós. — Si sembla moixama!»

El Fat acabava d'enrunar la fama venatòria d'en Matatot.

Mentrestant, el professor Pierre d'Os feia una conferència sobre el faraó Hiamen-Bist a la Societat londinenca. Tots els savis estaven pendents de les paraules de l'il·lustre professor. S'hauria sentit volar una mosca.

«El faraó Hiamen-Bist era un home molt vigorós i molt testarrut. Les inscripcions, per elogiar-lo, el comparen a l'ase salvatge, animal molt venerat a l'Egipte.»

Destapà la caixa i en tragué... la

pell del ruc que havia mort en Matatot.

Des de llavors, en Pierre d'Os quan sent parlar d'anglesos fuig com si no pagués el sastre.

Estava escrit!

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

(Continuació)

I eixí amb el peix cap als jardins.
— Què passa, senyor? — li demanà el Visir en veure'l altra vegada amb el peix.

— Cuita, anem a la barraca del guardià Ibrahim!

— Què hi voleu cercar?

— Hem de fregir el peix.

— I ara. Vós? — féu esverat Giafar. Oh, Emir dels Creients! Permeteu-nos. Ja ho farem entre el porta-glavi i jo.
— Oh no, Giafar! Vull preparar-lo jo mateix.

I en arribar a la barraca de txe k Ibrahim, el Califa començà a furetejar per tot arreu fins que trobà els utensilis de cuina, sal, farigola, llorer i altres menes d'ingredients. Encengué el foc i fregí el peix amb una mestria i una gràcia pròpies tan sols dels de l'ofici. El retirà del foc, l'estengué al damunt de fulles de plataner i en passar pel jardí per anar a portar-lo al Palau de les Meravelles, collí tres o quatre llimones, les partí pel mig i les disposà entre els talls de peix. En entrar a la sala, quan hom percebé la fragància del menjar, l'exclamació de joia fou general. Tots tres en menjaren fins que no quedaren més que les espines.

— Té, bon pescador, — féu Ali-Nur allargant tres dinars d'or dels que li havia donat a Basra el bon xambelan de son difunt pare Sanhar. — Té i perdona que avui com avui no pugui oferir-te tot el que jo voldria. Si t'hagués conegut abans de passar-me tot el que m'ha passat aquestos darrers dies, ja pots creure que t'hauria fet presents que haurien allunyat de tu l'amargantor de la pobresa. Pren, doncs, aquests tres dinars que el meu estat actual em permet donar-te.

Però el que desitjava el Califa era sentir cantar de prop Dolça-Amiga. Així és que després d'agafar els tres dinars d'or, de portar-los als llavis i al front com per remençar Al'lah i el seu benefactor, el do que acabaveu de fer-li, i després de guardar-se els dinars a la butxaca, continuà:

— Oh, mon jove amo i mestre! Les teves bones obres estan al damunt del meu front i dels meus ulls! Però el més ardent desig que jo voldria veure satisfet gràcies a la teva bonesa sense precedents, és que aquesta bella esclava que tens al davant, sonés el llaüt que té a les mans i cantés amb sa veu, la qual deu ésser meravellosa!

— Oh, mon jove amo i mestre! Les teves bones obres estan al damunt del meu front i dels meus ulls! Però el més ardent desig que jo voldria veure satisfet gràcies a la teva bonesa sense precedents, és que aquesta bella esclava que tens al davant, sonés el llaüt que té a les mans i cantés amb sa veu, la qual deu ésser meravellosa!

Ali-Nur, per tota resposta demanà a Dolça-Amiga:

— Oh, Dolça-Amiga!

— Senyor? — respongué ella, sota mesa.

— Canta'ns alguna cosa, si la meua vida t'és cara, per fer plaer a aquest bon pescaire que desitja oir-te.

Dolça-Amiga preludià arpegiant les cordes del llaüt i, quan fou temps cantà amb passió:

— La bella donzella sonava el llaüt i cantava amb màgica beatitud:

Ia... Al'làh..!

L'amor qui l'hauria? El meu, qui l'hauria? Fins els sords l'oïren i els muts, folls [d'amor] cridaren: Oh, lladre! M'has robat el [cor]..

I fou tan meravellosament cantada la cançó de Dolça-Amiga que el Califa no es pogué retenir més i deixà anar l'esclat de la seva ànima amb crits de: «Ah! Ah! Ja Al'lah! I... Al'lah!..»

Aleshores Ali-Nur li preguntà:

— Oh bon pescador! Es cert que t'ha entusiasmat tant com demostres, el cant de la meua esclava?

— Oh, sí! Per Al'lah! — féu el pescador.

I Ali-Nur, acostumat a donar tot el que tenia als seus amics li respongué:

— Doncs ja que t'ha agradat tant te prego que acceptis l'esclava: Te la cedeixo en qualitat de present. Des d'ara et pertany per sempre més!

El Califa, disfressat de pescador, quedà esmaperdut amb aquella decisió d'Ali-Nur i no sabia què contestar.

— Oh Nur! La llum dels meus ulls i l'alè de la vida meua! — féu Dolça-Amiga amb les llàgrimes als ulls. — La teua voluntat és la corona del meu front! Però és cert que vols abandonar-me així, sense ni tan sols dir-me un mot d'amorós comiat?

El Califa visiblement emocionat per les tendres paraules de Dolça-Amiga, digué a Ali-Nur:

— Digues, oh jove! i no tinguis miraments en dir-m'ho, puix que, com pots veure, tinc l'edat que pot tenir el teu pare: No tens por que, en cedir tan fàcilment un do tan preciós com la teua esclava, despertis sospites de què l'hagis adquirida malament i siguis, en càstig empresonat per tots els dies de la teua vida?

— Bon pescador, — respongué Ali-Nur — a mi i aquesta esclava ens han passat unes desgràcies tan tremebundes que ens han trastornat el cor i la intel·ligència, i si fossin escrites, podrien servir d'exemple a la joventut dels nostres dies!

— Conteu-me-les, bon amic; perquè ja sabeu que l'auxili d'Al·lah i els seus consols estan sempre a la vora de les criatures.

— Oh pescador — féu Ali-Nur. — Vo's que te les conti en prosa o bé en versos?

— Els versos són enfilalls de perles. La prosa és el brodat de sedes en sederies... — replicà el Califa.

— Doncs ací van en vers!

I Ali-Nur començà a explicar en versos cadenciosos tota la tragèdia que havien sofert ell i sa dolça muller i ben aviat les llàgrimes humitejaren els ulls del Califa i els de txeik Ibrahim. Quan el recitat fou acabat, el Califa digué:

— I a on penses adreçar les teves petjades? Oh, mon mestre Ali-Nur!

— Bon pescador: Les terres d'Al·lah són vastes fins a l'infinit! — replicà ell

— Doncs escolta: Jo no sóc més que un pobre i obscur pescador; però ara mateix t'esciurè una lletra que tu mateix deixaràs en mans del Soldà de Basra, Mohammed ben Soleiman El-Zeiní. Ell la llegirà i ja veuràs quines magnífiques conseqüències te'n pervernen!

— Però a on s'és mai vist que un trist pescaire escrigui tranquil·lament i directa als reis?

— Jo t'ho explicaré: Mohammed El-Zeiní i jo, d'infants hem anat a la mateixa escola. Les voltes de la fortuna el portaren a ell al tron dels reis mentre a mi m'obligaven a emprendre la vida del pescador. Això no obstant, ell, que no té l'ànima orgullosa al davant d'Al·lah, mai no ha despreciat l'amistat meua i mai que li he escrit demanant-li una mercè ha deixat de complaure'm al mateix instant. I sempre, malgrat li fes mil comandes al dia les mil comandes serien a l'instant executades!

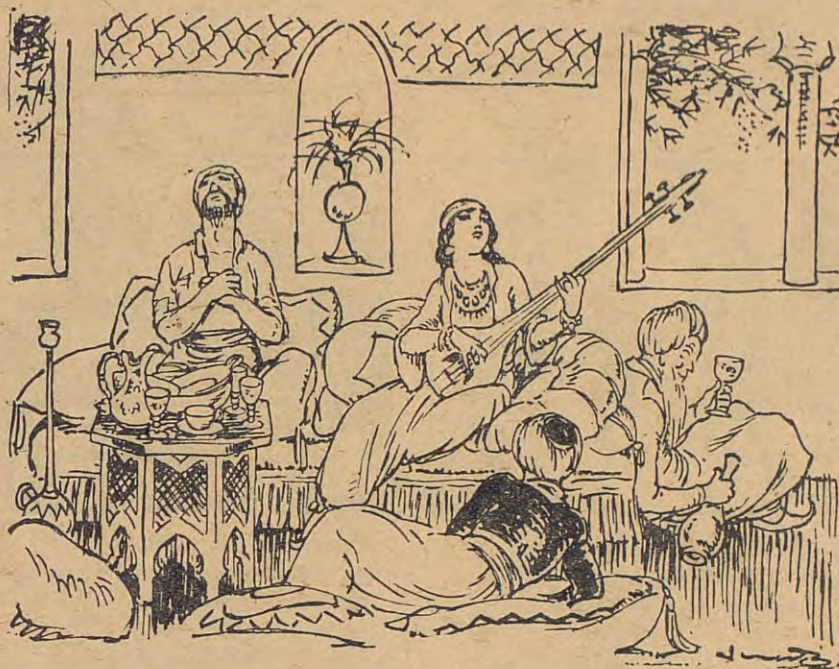
I en dient això agafà una fulla de papir i un calam i un tinter i començà a escriure la lletra que transcrivim a continuació:

«En el nom d'Al·lah, el Clement-sens-límits, el Misericordiós!

«Aquest escrit és enviat per mi, Harun Al-Ratxid ben-Mahdí El-Abbasí a sa Senyoria Mohammed ben-Soleiman El-Zeiní!

«Jo et recordo que la meua gràcia t'embolcalla i que a ella deus l'ésser el meu representant en un reialme dels meus reialmes!

«Ara t'avisó que el portador de la present, escrita per la meua pròpia mà

és Ali-Nur, fill de Fad'eddín ben-Khacan qui fou el teu Visir i ara reposa en la misericòrdia de l'Altíssim!

«A l'instant d'haver llegit aquestes ratlles, tu t'aixecaràs del teu tron i hi assauràs Ali-Nur, el qual serà rei en lloc teu! Car vet ací que ara acabo d'investir-lo de l'autoritat de la qual t'havia jo investit a tu precedentment!

«Guarda't bé de diferir ni un sol instant l'execució de la voluntat meua! I que sobre tu siguin la salut i la pau d'Al·lah!

Acabada la lletra, el Califa la plégà, la segellà sense mostrar-ne el contingut a Ali-Nur i l'hi entregà. Ali-Nur la portà als seus llavis i al front, la guardà al seu turbant i al mateix instant eixí en direcció al moll, on embarcà de bell nou envers la seva terra mentre la dolçorosa Dolça-Amiga romaní al seu reconet abandonada, feta un mar de llàgrimes.

Txeik Ibrahim, qui durant tot aquest temps havia romàs callat, en veure aquella escena es girà al Califa, creient-lo el pescaire Karim i exclamà:

— Ah! El més miserable de tots els pescadors! Tu ens has portat tres o quatre peixos que no valen ni un clau i no content d'haver embutxacat els dinars d'or que te n'han donat, has causat la separació d'aquesta parella amorosa i encara vols emportar-te per tu aquesta meravella d'esclava! Miserable!

I féu acció d'agredir-lo. El Califa s'atansà a una finestra i picà dos cops

amb les mans. Era la senyal convinçuda. Immediatament entraren a la sala el Visir Gíafar i el porta-glavi Masrur, els quals s'empraren del vell Ibrahim i l'immobilitzaren. Gíafar entregà al Calif un vestit riquíssim que, mentre tant havia anat a cercar al palau, el porta-glavi, i allí mateix es despullà de les pellifres brutes del pescaire Karim i es vestí amb aquells hàbits de seda i d'or.

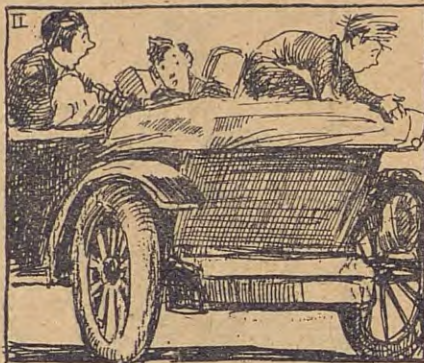
Quan txeik Ibrahim veié que no era Karim sinó el propi Califa Harun Al-Ratxid, es cobrí el rostre, esgarriat, exclamant: «Dormo jo estic ben despert?» — I es deixà anar de genolls als peus del Califa, plorant de vergonya, completament asserenat de la seva embriaguesa. El Califa el féu alçar tot dient-li: «Au, alça't! Ja et perdono!» i adreçant-se a Dolça-Amiga, la qual havia quedat com esma perduda en veure aquells canvis, li digué: «Oh, Dolça-Amiga! Ara que veus qui sóc jo, deixa't conduir al meu palau.» I tots deixaren el Palau de les Meravelles i mentre ells se n'anaven al palau del Califa a la vora del Tigris, Ibrahim tancava les portes dels Jardins de les Delícies i es ficava a la seva barraca, on trobava indicis que algú hi havia anat a cuinar...

(Continuarà)

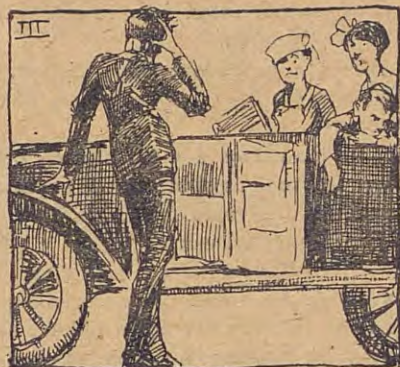
QUINA DIFERENCIA!

I
En Calixte Trencacrau
s'ha posat el trajo blau
i a sa dona i nois els diu:
«A veure si us divertiu.
Anem a fè una excursió
amb el nou Ford d'ocasió.»

II
Era aquest son ideal
i a la fi ha pogut lográ'l:
tení auto de propietat
encar que sigui espatllat
i anar d'excursió el diumenge
i en algun bosc fer la menja.

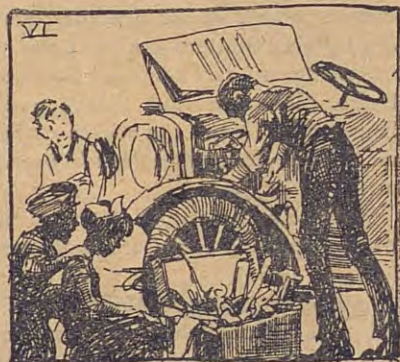
III
Quan tots estan col.locats
com sardines apilats
en Calixte una estoneta
passa voltant la maneta
i no s'engega el motor
fins que està ple de suor.

IV
Amb sotrac i xiribecs
l'auto camina amb gemecs
per la carretera avant
tots els altres van passant...
Diu en Calixte: «Què hi fa!
és festa, cap pressa hi ha!»

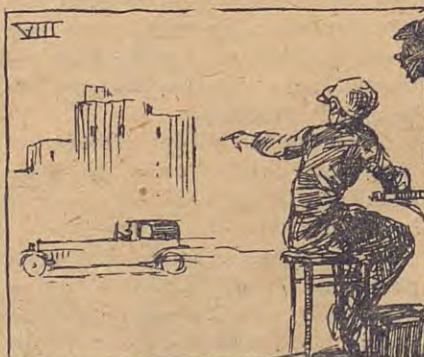
V
Amb un gemec com d'asmàtic
s'ha desinflat un neumàtic
i quasi una hora han estat
per a posar-li un pegat
i després quan l'han d'inflar
més d'un quart han de bombar.

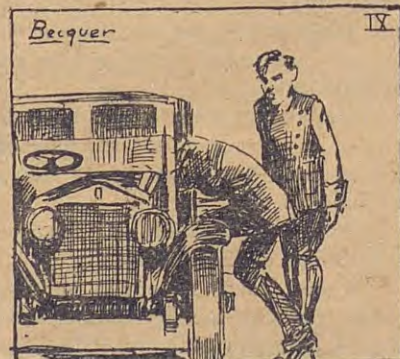
VI
Una pana del motor
en un lloc de gran calor
els té mitja hora parats
treballant com condemnats
i per a casa tornar
l'han hagut de remolcar.

VII
Prò en Calixte satisfet
diu: «Bella excursió l'avem fet
no hi ha res tan divertit
com tení un auto petit.
Que s'espatlla! i què? millò
reparar-lo és distracció.»

VIII
L'endemà, l'hauríeu vist
molt ben vestit però molt trist
assegut a dalt d'un Rolls
d'aquells que s'engeguen sols
i que mai s'han d'adobar
car no es saben espatllar.

IX
Bequer
Però el Rolls no li agradava
i el seu vell Ford enyorava
perquè el Ford era ben seu
i en canvi, el Rolls, ja ho veieu
era del Duc del Miler
que ell li feia de xofer!

ASSAJANT UN DRAMA

- En la segona escena entreu embriagat i rebeu un ensurt que us asserena.
— Bé, però, i si no m'asserena?

L'art de pagar

Un pintor de molt poca anomenada, pobre i pelat, tingué un dia una pensada genial per a pagar al sastre.

Feia ja tres mesos que li devia un trajo i era inútil tot quan fes el pobre industrial per a provar de cobrar el seu crèdit. Visites, amenaces, citacions, cartes irades... tot era endebades.

El pobre pintor, cansat de la persistència d'aquell anglès, apel·là al procediment següent:

Una nit, cap allà a les dotze ben tocades, anà a trucar a casa del sastre i li digué amb cara alegroia:

— Per fi ha arribat l'hora de començar a pagar. Accepti aquests trenta cinc cèntims a compte.

— Home! aquestes són hores de venir, total per dur-me trenta cinc cèntims? — respongué el sastre malhumorat.

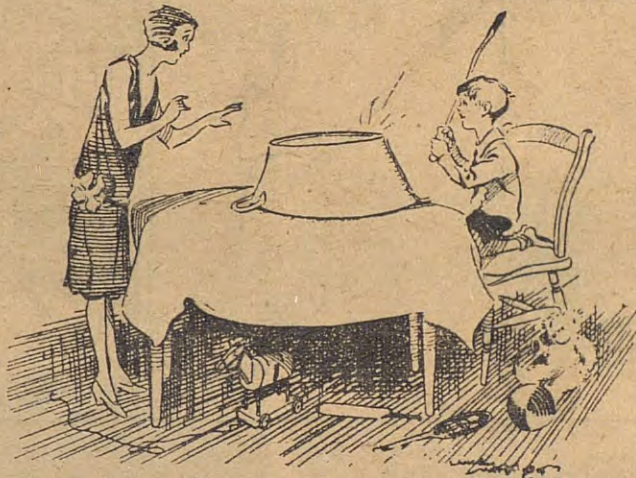
— Es que e's acabo de rebre ara mateix i he aprofitat que passa a per aquí per a portar-los, perquè si no, aquest vespre mateix ja me'ls hauria gastat en alguna beguda... pot t'nt la temptació.

Un altre dia tornà a trucar a la mateixa hora.

— Aquí té quaranta cèntims a compte. He sortit de casa amb una

quantitat més important, però hi ha tants bars entre casa meua i aquí!

I així continuà durant tota una setmana, fins que el pobre sastre acabà per perdre la paciència i li digué que es quedés els diners, que no volia veure'l més per allà.

- Per què fas tan soroll?
— Per fer callar la nena.
— I on és la nena?
— Sota el cossi.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 64 — Joan Bernadell

N.º 655 — Josepa Figueras

N.º 656 — Jordi Trias

N.º 657 — Joan Casadejust

Redacció i Administració: Carden i Casañas, 4.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24 in er or.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

(Continuació)

La famosa societat
avui ha agafat el gat.

— Mira a l'hivern, diu aquí
es durà pell de felí.

— Què vol dir felí? — Negati!
vol dir tigre, lleó o gat.

— Així el gat anirà car.
Vejam si en podem caçar!

Amb destresa molt prudent
n'han caçat a vora cent.

— Un gitano hem de cercar
que ens ensenyi d'escorxar.

Passen davant el burot
i ell ho vol registrà tot.

— Deixi el sac, que és explosiu!
— Vaja home! no fem el viu!

A penes l'ha deslligat
el contingut ha explotat.

I faran ara tots tres
mala cara per un mes.

(Continuà)